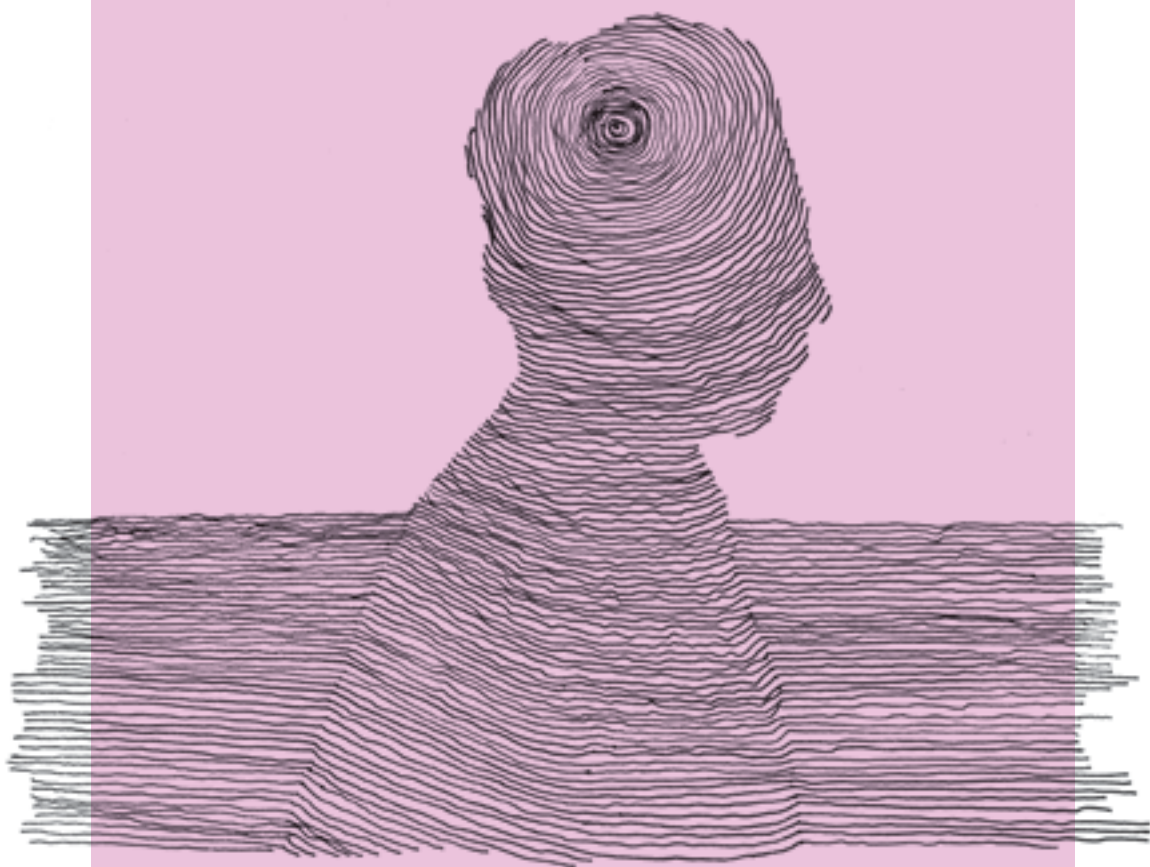

Κ. Γ.
ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ
ΝΗΠΕΝΘΗ

ΑΙΩΝΙΑ
ΠΟΙΗΣΗ

ΙΟΛΚΟΣ

ΝΗΠΙΕΝΘΗ

Κ. Γ. Καρυωτάκης

Σελιδοποίηση: Ζωή Ίωακειμίδου

Έπιμέλεια: Γιάννης Κορίδης

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δημήτρης Κουρκούτης

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Πανδώρα Γιαμαλίδου

ΣΕΙΡΑ ΑΙΩΝΙΑ ΠΟΙΗΣΗ

Υπεύθυνος σειράς: Κωνσταντίνος Γ. Κορίδης

© Copyright Έκδοσης:

Έκδόσεις «Ιωλκός» - Κωνσταντίνος Γ. Κορίδης, 2011

Νοέμβριος 2011 Α' Έκδοση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΩΛΚΟΣ

• Ανδρέου Μεταξά 12 & Ζ. Πηγής, 106 81 Αθήνα

Τηλ.: 210-3304111, 210-3618684, Fax: 210-3304211

E-mail: iolkos@otenet.gr

www.iolcos.gr

ISBN 978-960-426-613-5

NHIIENOH

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΝΗΠΕΝΘΗ

ΙΩΛΚΟΣ

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ κούνια μου ἀκουμποῦσε στὴ βιβλιοθήκη. Βαβὴλ σκοτεινόν, ὅπου μυθιστόρημα, ἐπιστήμη, μυθολογία, τὰ πάντα, ἡ λατινικὴ τέφρα καὶ ἡ ἑλληνικὴ σκόνη, ἀνακατευόσαντε. Δὲν ἤμουν μεγαλύτερος ἀπὸ ἓνα βιβλίο.

Δυὸ φωνές μου μιλοῦσαν. Ἡ πρώτη, ὕπουλη καὶ σταθερή, ἔλεγε: «Ἡ Γῆ εἶναι ἓνα γλύκισμα ὠραῖο· μπορῶ (καὶ ἡ εὐχαρίστησή σου θά 'ναι τότε χωρὶς τέλος!) νὰ σοῦ δώσω μιὰν ὄρεξη παρόμοια μεγάλῃ.» Καὶ ἡ δεύτερη: «Ἐλα! ὦ, ἔλα στὸ ταξίδι τῶν ὀνείρων, πέρα ἀπὸ τὸ δυνατό, πέρα ἀπὸ τὸ γνωρισμένο!» Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ ἐτραγουδοῦσε ὅπως ὁ ἄνεμος στὶς ἀκρογιαλιές, φάντασμα ποὺ κλαυθυρίζει καὶ κανεὶς δὲν ξέρει ποῦθε ἦρθε, ποὺ χαϊδεύει τὸ αὐτὶ κι ὅμως τὸ τρομάζει. Σοῦ ἀπάντησα: «Ναί! γλυκιὰ φωνή!»

Ἀπὸ τότε κρατάει αὐτὸ ποὺ μπορεῖ, ἀλίμονο! νὰ εἰπωθεῖ πληγὴ μου καὶ πεπρωμένο μου. Πίσω ἀπὸ τὶς σκηνοθεσίες τῆς ἀπεράντου ὑπάρξεως, στὸ μελάνότερο τῆς ἀβύσσου, βλέπω καθαρὰ κόσμους παράξενους, καί, θύμα ἐκστατικὸ τῆς ὀξυδέρκειάς μου, σέρνω φίδια ποὺ μοῦ δαγκάνουν τὰ πόδια. Κι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἀγαπῶ τόσο τρυφερά, καθὼς οἱ προφήτες, τὴν ἔρημο καὶ τὴ θάλασσα, γελῶ στὰ πένθη καὶ κλαίω στὶς γιορτές, βρίσκω μιὰ γεύση γλυκιὰ στὸ πιὸ πικρὸ κρασί, νομίζω πολλὰς φορὲς γιὰ ψέματα

τις ἀλήθειες, καί, μὲ τὰ μάτια στὸν οὐρανό, πέφτω σὲ
γκρεμούς.

Ἀλλὰ ἡ Φωνὴ μὲ παρηγορεῖ καὶ λέει: «Κράτησε τὰ
ὄνειρά σου· οἱ συνετοὶ δὲν ἔχουν ἔτσι ὠραῖα σὰν τοὺς
τρελοὺς!»

CHARLES BAUDELAIRE

ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΙ ΘΕΟΙ

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΟΥ

Δικά μου οί Στίχοι, ἀπ' τὸ αἷμα μου, παιδιὰ.
Μιλοῦνε, μὰ τὰ λόγια σὰν κομμάτια
τὰ δίνω ἀπὸ τὴν ἴδια μου καρδιά,
σὰ δάκρυα τοὺς τὰ δίνω ἀπὸ τὰ μάτια.

Πηγαίνουν με χαμόγελο πικρό,
ἀφοῦ τὴ ζωὴν ἀνιστορίζω τόσο.
Ἦλιο καὶ μέρα καὶ ἥλιο τοὺς φορῶ,
ζώνη νὰν τὰ ἔχουν ὅταν θὰ νυχτώσω.

Τὸν οὐρανὸν ὀρίζουνε, τὴ γῆ.
Ὅμως ρωτιοῦνται ἀκόμα σὰν τί λείπει
καὶ πλήττουνε καὶ λιώνουν πάντα οἱ γιοὶ
μητέρα ποὺ γνωρίσανε τὴ Λύπη.

Τὸ γέλιο τοῦ ἀπαλότερου σκοποῦ,
τὸ πάθος μάταια χύνω τοῦ φλαοῦτου·
εἶμαι γι' αὐτοὺς ἀνίδεος ρήγας ποὺ
ἔχασε τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ του.

Καὶ ρεύουνε καὶ σβήνουν καὶ ποτὲ
δὲν παύουνε σιγὰ σιγὰ νὰ κλαῖνε.
Ἄλλοῦ κοιτώντας διάβαινε, Θνητέ·
Λήθη, τὸ πλοῖο σου φέρε μου νὰ πλένε.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Γέλιο τῶν θεῶν, Σαρωνικέ, πάντα μέγале, ποὺ δρομεῖς,
τοῦ πλοίου μας εὐλογία,
ὅμοια ἢ γαλήνη σου βαθιὰ κι ὅμοια βαθιὰ θ' ἀκούαμε μεῖς
ἐδῶ τὴν τρικυμία.

Κάτου ἀπ' τὴν πάχνη ἀναρριγᾶ, μὲ τοῦ κορμιοῦ της τὴν ὀγρὴ
νωχέλεια, περιστέρα
ἢ Ἀθήνα, κι ἡδονεύεται καὶ σὰ νυμφίον ἀκαρτερεῖ
τὸν ἥλιον ἀπὸ πέρα.

Εἶναι, ποὺ αἰθρίασεν, ὁ οὐρανὸς χήτη τοῦ Πήγασου, ξανθὴ
τοῦ Παρθενώνα μοίρα,
ποτήρι καὶ ξανάστροφα τὸ κρέμει ὁ Δίας γιὰ νὰ χυθεῖ
τ' ὄνειροφῶς πλημμύρα.

Ἄσωτο φτάνω ἐγὼ παιδὶ πάλι σὲ σᾶς, νὰ λυγιστῶ
στὴν αὖρα σὰ λουλούδι,
χῶμα, οὐρανὸ καὶ θάλασσα τῆς Ἀττικῆς, ποὺ σᾶς χρωστῶ
τὰ πάντα, τὸ Τραγοῦδι!

ΕΥΤΕΝΕΙΑ

Κάνε τὸν πόνο σου ἄρπα.
Καὶ γίνε σὰν ἀηδόνι,
καὶ γίνε σὰ λουλούδι.
Πικροὶ ὅταν ἔλθουν χρόνοι,
κάνε τὸν πόνο σου ἄρπα
καὶ πέ τονε τραγούδι.

Μὴ δέσεις τὴν πληγὴ σου
παρὰ μὲ ροδοκλώνια.
Λάγνα σοῦ δίνω μύρα
—γιὰ μπάλσαμο— καὶ ἀφιόνια.
Μὴ δέσεις τὴν πληγὴ σου,
καὶ τὸ αἶμα σου, πορφύρα.

Λέγε στοὺς θεοὺς «νὰ σβήσω!»
μὰ κράτα τὸ ποτήρι.
Κλότσα τὶς μέρες σου ὄντας
θὰ σοῦ ᾽ναι πανηγύρι.
Λέγε στοὺς θεοὺς «νὰ σβήσω!»
μὰ λέγε το γελώντας.

Κάνε τὸν πόνο σου ἄρπα.
Καὶ δρόσισε τὰ χεῖλη
στὰ χεῖλη τῆς πληγῆς σου.
Ἕνα πρωί, ἕνα δείλι,
κάνε τὸν πόνο σου ἄρπα
καὶ γέλασε καὶ σβήσου.

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΕΣ

Οἱ Δὸν Κιχῶτες πᾶνε ὁμπρὸς καὶ βλέπουνε ὥς τὴν ἄκρη
τοῦ κονταριοῦ ποὺ ἐκρέμασαν σημαία τους τὴν Ἰδέα.
Κοντόφθαλμοι ὁραματιστές, ἓνα δὲν ἔχουν δάκρυ
γιὰ νὰ δεχτοῦν ἀνθρώπινα κάθε βρισιὰ χυδαία.

Σκοντάφτουνε στὴ Λογικὴ καὶ στὰ ραβδιὰ τῶν ἄλλων,
ἀστεῖα δαρμένοι σέρνονται καταμεσίς τοῦ δρόμου,
ὁ Σάντσος λέει «δὲ σ' τό 'λεγα;» μὰ ἐκεῖνοι τῶν μεγάλων
σχεδίων ἀντάξιοι μένουνε καί: «Σάντσο, τ' ἄλογό μου!»

Ἔτσι ἂν τὸ θέλει ὁ Θερβαντές, ἐγὼ τοὺς εἶδα, μέσα
στὴν μίαν ἀνάληπτη Ζωή, τοῦ Ὀνείρου τοὺς ἱππότες
ἄναντρα νὰ πεζέψουνε καί, μὲ πικρὴν ἀνέσα,
μὲ μάτια ὀγρά, τὶς χίμαιρες ν' ἀπαρνηθοῦν τὶς πρῶτες.

Τοὺς εἶδα πίσω νὰ ῥθουνε –παράφρονες, ὠραῖοι
ρηγάδες ποὺ ἐπολέμησαν γι' ἀνύπαρχτο βασιλαιο–
καὶ σὰν πορφύρα νιώθοντας χλευαστικὰ πῶς ρέει,
τὴν ἀνοιχτὴ νὰ δείξουνε μάταιη πληγὴ στὸν ἥλιο!

ΠΟΛΥΜΝΙΑ

Ψεύτικα αίσθήματα
φεύγη τοῦ κόσμου!
Μὰ τὸ παράξενο
φῶς τοῦ ἔρωτός μου
φέγγει στοῦ σκότεινου
δρόμου τὴν ἄκρη:
Μὲ τὸ παράπονο
καὶ μὲ τὸ δάκρυ,
κόρη χλωμόθωρη,
μαυροντυμένη.
Κι εἶναι σὰν αἶνιγμα,
καὶ περιμένει.
Λάμπει τὸ βλέμμα της
ἀπ' τὴν ἀσθένεια.
Σάμπως νὰ λιώνουνε
χέρια κερένια.
Στ' ἄσαρκα μάγουλα
πῶς ἔχει μείνει
πίκρα τὸ νόημα
γέλιου ποὺ σβήνει!
Εἶναι τὸ ἀξήγητο
τὸ μικροστόμα
δίχως τὸ μίλημα,
δίχως τὸ χρῶμα.
Κάποια μεσάνυχτα
θὰ σὲ ἀγαπήσω,
Μούσα. Τὰ μάτια σου
θὰν τὰ φιλήσω,
νά βρω γυρεύοντας
μὲς στὰ νερά τους
τὰ χρυσονείρατα
καὶ τοὺς θανάτους,

καὶ τῇ βασίλισσα
λέξη τοῦ κόσμου,
καὶ τὸ παράξενο
φῶς τοῦ ἔρωτός μου.

ΠΟΙΗΤΕΣ

Πῶς σβήνετε, πικροὶ ξενιτεμένοι!
Ἀνθάκια μου χλωμά, ποὺ σᾶς ἐπῆραν
σὲ κήπους μακρινοὺς νὰ σᾶς φυτέψουν...
Βιολέτες κι ἀνεμῶνες, ξεχασμένες
στὰ ξένα ποὺ πεθαίνετε παρτέρια,
κρατώντας, ἀργυρὴ δροσοσταλίδα,
βαθιά σας τὴν ἐλπίδα τῆς πατρίδας...
Χτυπιοῦνται, πληγωμένες πεταλοῦδες,
στὸ χῶμα σας οἱ θύμησης κι οἱ πόθοι.
Τὸ φῶς, ποὺ κατεβαίνει, τῆς ἡμέρας,
κι ἀπλώνεται γλυκύτατο καὶ παίζει
μ' ὅλα τριγύρω τ' ἄλλα λουλουδάκια,
περνάει ἀπὸ κοντά σας καὶ δὲ βλέπει
τὸν πόνο σας ὥραϊο, γιὰ νὰ χαϊδέψει
τὰ πορφυρὰ θρηνητικὰ μαλλιά σας.
Εἰδυλλιακὲς οἱ νύχτες σᾶς σκεπάζουν,
κι ἡ καλοσύνη ἂν χύνεται τῶν ἄστρων,
ταπεινοὶ καθὼς εἴστε, δὲ σᾶς φτάνει.
Ὅλοῦθε πνέει, σὰ λίβας, τῶν ἀνθρώπων
ἡ τόση μοχθηρία καὶ σᾶς μαραίνει,
ἀνθάκια μου χλωμά, ποὺ σᾶς ἐπῆραν
σὲ κήπους μακρινοὺς νὰ σᾶς φυτέψουν.

ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΔΟΞΟΥΣ ΠΟΙΗΤΕΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ἀπὸ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισημένοι,
σὰν ἄρχοντες ποὺ ἐξέπεσαν πικροί,
μαραίνονται οἱ Βερλαίν· τοὺς ἀπομένει
πλοῦτος ἢ ρίμα πλούσια καὶ ἀργυρή.
Οἱ Οὐγκὸ μὲ «Τιμωρίες» τὴν τρομερὴ
τῶν Ὀλυμπίων ἐκδίκηση μεθοῦνε.
Μὰ ἐγὼ θὰ γράψω μιὰ λυπητερὴ
μπαλάντα στοὺς ποιητὲς ἄδοξοι ποὺ ἔναι.

Ἄν ἔζησαν οἱ Πόε δυστυχησμένοι,
καὶ ἂν οἱ Μπωντλαῖρ ἐζήσανε νεκροί,
ἢ Ἀθανασία τοὺς εἶναι χαρισμένη.
Κανένας ὅμως δὲν ἀνιστορεῖ
καὶ τὸ ἔρεβος ἐσκέπασε βαρὺ
τοὺς στιχουργοὺς ποὺ ἀνάξια στιχουργοῦνε.
Μὰ ἐγὼ σὰν προσφορὰ κάνω ἱερὴ
μπαλάντα στοὺς ποιητὲς ἄδοξοι ποὺ ἔναι.

Τοῦ κόσμου ἢ καταφρόνια τοὺς βαραίνει
κι αὐτοὶ περνοῦνε ἀλύγιστοι καὶ ὠχροί,
στὴν τραγικὴν ἀπάτη τους δομένοι
πὼς κάπου πέρα ἢ Δόξα καρτερεῖ,
παρθένα βαθυστόχαστα ἱλαρή.
Μὰ ξέροντας πὼς ὅλοι τοὺς ξεχνοῦνε,
νοσταλγικὰ ἐγὼ κλαίω τὴ θλιβερὴ
μπαλάντα στοὺς ποιητὲς ἄδοξοι ποὺ ἔναι.

Καὶ κάποτε οἱ μελλούμενοι καιροί:
«Ποιὸς ἄδοξος ποιητὴς» θέλω νὰ ποῦνε
«τὴν ἔγραψε μιὰν ἔτσι πενιχρὴ
μπαλάντα στοὺς ποιητὲς ἄδοξοι ποὺ ἔναι;»

Η ΣΚΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

ΔΕΝΤΡΟ

Μὲ ἀδιάφορο τὸ μέτωπο καὶ πρᾶο,
τὰ δειλία, τὶς αὐγὲς θὰ χαιρετάω.

Δέντρο θὰ στέκομαι, ὅμοια νὰ κοιτάζω
τὴ θύελλαν ἢ τὸν οὐρανὸ γαλάζιο.

Εἶναι ζωή, θὰ λέω, τὸ φέρετρο ὅπου
λύπη, χαρὰ τελειώνουνε τοῦ ἀνθρώπου.

ISBN 978-960-426-613-5

9 789604 266135